

opmærksom på, hvad der foregår, end man har været det i de femogtyve foregående år. Det har jo været et problem. Man har ikke passet sit arbejde – for at sige det på dansk.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er jo ikke få gange, man har hørt Venstre tale om, at man var meget betænkelig ved den omsiggribende brug af bemyndigelseslovgivning, at man var meget kritisk over for, at forskellige ministre på en lang række områder fik endog meget vidtgående bemyndigelser til at træffe beslutninger på basis af en lovgivning.

Derfor kunne det undre, at Venstre i denne sag ikke ser noget problem i at give nok den mest vidtgående bemyndigelse, man nogen sinde har set, til en minister. Ministeren kan i henhold til forslaget stk. 2 undlade at godkende en skole, hvis der efter ministerens skøn ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at skolen opfylder en række krav.

Det fremgår yderligere af bemærkningerne, at oprensningen i de pågældende punkter ikke er udtømmende. »Det kan ikke udelukkes,« skriver man, »at andre forhold, f.eks. forhold vedrørende skolens administration, vil kunne inddrages som et moment i vurderingen af, om der er en rimelig sikkerhed for, at lovens krav er opfyldt.«

Det siges yderligere:

»Det kræves ikke, at alle forhold, men blot et enkelt foreligger, for at ministeren kan benytte sit skøn til at sige nej eller trække et tilskud tilbage.«

Under de samme betingelser vil ministeren kunne undlade at godkende at yde tilskud til en ny skole. Er det i overensstemmelse med Venstres gentagne advarsler mod bemyndigelseslovgivning at lave en bemyndigelse af så vidtgående karakter i forhold til de frie skoler, eller har Venstre ændret politik, sådan at vi fremover ikke længere skal høre på Venstres advarsler mod vidtgående bemyndigelseslovgivninger?

(Kort bemærkning).

Anders Mølgaard (V):

Først svar på et venligt og yderst jordnært spørgsmål fra hr. Bruno Jerup. Jeg synes, at jeg har taget mange papirer med ned i salen, men jeg må tilstå, at jeg ikke har taget hele mit kalendersystem og samtlige referater med fra alle de meget positive og behagelige drøftelser, som jeg har haft mulighed for at have med ministeren gennem tiden.

For hr. Bruno Jerup, forstår jeg, spørger om hvornår, og har vi . . . osv., og hvilken dato har vi udøvet et pres mod ministeren og givet tilsgagn om . . . osv.

Vi har – og vi løber jo ikke af pladsen i modsætning til andre partier her, når nu ansvaret melder sig – sammen med en række andre partier her i Folketinget i mange måneder, ja, i årevis presset på for at få stoppet Tvindmisbruget. Jeg erindrer faktisk også, at nogle af de partier, der i dag er i gang med en minioffensiv mod ministeren – og her tænker jeg specielt på SF – jeg erindrer tydeligt, at de for et års tid siden, for et halvt år siden, for 3 måneder siden, for 1 måned siden, for 3 uger siden, for 2 uger siden var enige med ministeren og bakkede ministeren kraftigt op i, at der var behov for at stoppe det her. Men det er klart, at nu kommer ansvaret; det er ekstremt ubehageligt, og så må man selvfølgelig finde andre metoder.

Men jeg vedstår, at vi fra Venstres side har været med til at presse ministeren til et initiativ. Ministeren har valgt våbenet, det er nu en ministers mulighed, og vi støtter principielt også det våben, der anvendes i den her sammenhæng. Det har jeg givet udtryk for tidligere.

Så vil jeg sige til fru Anne Baastrup, at fru Anne Baastrup faktisk har forstået noget i løbet af i dag, og det er da ret flot. Vores tålmod er opbrugt, og derfor støtter vi lovforslag nr. L 268, men med hensyn til L 218 og L 219, der er af generel og principiel karakter, mener vi, at vi har tid nok i næste samling til at drøfte det.

Så vil jeg sige, at hvis hr. Jørn Jespersen havde læst min ordførertale under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 268 i sidste uge, ville hr. Jørn Jespersen se, at jeg har udtrykt stærk principiel betænkelighed over for det våben og de midler, der er anvendt i denne sammenhæng, men vi har også været rimelig ærlige, synes jeg, og åbent givet udtryk for, at det er en usædvanlig sag, der efter vores opfattelse har krævet usædvanlige metoder.

Jeg har også givet udtryk for, at den principielle betænkelighed, der er dybt ind i vores rækker, også kommer til udtryk i, at der er medlemmer af gruppen, der mener, at de principielle betænkeligheder på det retssikkerhedsmæssige område er så store, at de vælger at tage afstand. Det synes jeg er flot, og man kunne måske ønske, at der var andre partier – det gælder f.eks. også SF – der havde selvstændigt tænket mennesker, således at der var nogle både for og imod. Men det er måske for meget at kræve.